

Druhá nedeľa pôstna A

1. marec 2026

Mt 17, 1 - 9

Milé sestry a bratia v Kristovi

Slávime druhú pôstnu nedeľu, sme teda stále len na začiatku veľkopôstneho obdobia. Možno sme si ešte celkom nezvykli na toto liturgické obdobie, ktoré nás vyzýva vstúpiť do seba, robiť pokánie, zmenu. V čom ale spočíva skutočné pokánie, zmena, a teda aj pôst? Pôst je jedna z ciest pokánia, zmeny, chce nám pomôcť obnoviť náš život, získať novú silu do zápasov nášho života.

Ľudia, ktorí sa pôstia robia tak z rôznych dôvodov. Niektorí z dietologických, aby schudli, aby pomocou pôstu obnovili svoje zdravie. Veriaci pôst chápu skôr ako podrobenie sa Bohu, zákonu, tradícii. V pôste je potrebné sa odriekať, zachovať pôstne pravidlá, predpisy. Iní v pôste hľadajú určitý nadsled nad životom. Tým, že sa zbavia naviazanosti na jedlo, nápoje, či iné príjemnosti, snažia sa získať určitú duchovnú zrelosť. Áno, aj takto sa otvára cesta pre Boha, ale nesmieme zabudnúť, že cieľom je pokánie, teda zmena - obnova nášho vzťahu k druhým, k Bohu. Naznačili to aj Ježišove rady na samom začiatku pôstu - na popolcovú stredu. Ježiš nám vtedy pripomenul, že dôležitý nie je vonkajší pôst, ani almužna a nakoniec ani samotná modlitba, dôležitá je naša snaha naozaj sa vydať smerom k Bohu, k druhému človeku.

Dnešná nedeľa nám hovorí o Ježišovom premenení na vrchu Tábor. Bola to dalosť, ktorá ukazuje súvis Ježiša a jeho predchodcami - s Mojžišom a Eliášom. Prečo cirkev túto udalosť nám pripomína na začiatku pôstneho obdobia? Nesvedčala by skôr na koniec pôstu ako príprava na Veľkú Noc?

Príbeh premenenia bol povzbudením nielen pre Ježiša, pre apoštolov, ale aj pre nás. Len pritom nesmieme udalosť Ježišovho premenenia chápať len ako dôkaz Ježišovho božstva, alebo ako odmenu, ktorú Boh Ježišovi prisľúbil za vernosť jeho povolaniu.

Ježišovo premenenie sa odohralo cestou do Jeruzalema, na Kalváriu. Bola to cesta, na ktorú sa Ježiš nemusel vydať. On to ale urobil napriek ohrozeniu, ktoré ho čakalo. Jeho obeta na Kalvárii aj obnovuje aj náš vzťah k Bohu. Pretože Ježiš nám celým svojim životom chcel ukázať Boha v inom svetle, lež v akom ho ľudia videli dovtedy. Ukázal nám Ho ako milujúceho Otca, ktorý každého volá k plnosti života. Paradoxne tým narazil na odpor a nenávisť tých, ktorí sa spoliehali na iný obraz Boha.

Podľa evanjelií sa Ježiš viackrát dotýkal slávy. Bolo to nielen na vrchu Tábor, ale aj vtedy, keď zázračne nasýtil zástup ľudí, ktorí ho chceli spraviť kráľom. A oslavovať ho chceli aj mnohí z tých, ktorých vyliečil z chorôb a neduhov. Ježiš ponuku oslávenia vždy odmietol.

Na vrchu Tábor Ježišova tvár zažiarila ako slnko a jeho odev zbelel ako sneh. To všetko ale onedlho zahmlil oblak hmly a po jeho rozplynutí už učeníci nevideli nič okrem Ježiša. A On aj im zakazuje o tejto udalosti rozprávať, pokiaľ nevstane zmŕtvych.

Sláva Ježišovho premenenia sa tak ukazuje ako niečo krehké. A naznačuje aj nám kresťanom naše miesto v súčasnom svete. Ježiš od nás nežiada, aby sme v prvom rade bojovali za jeho slávu, za to, aby vládol nad svetom - nežiada, aby sme sa pomocou viery snažili ovládnuť iných.

Nežiada od nás aby sme dnes vstupovali do nejakých pseudonáboženských vojen, ako to niekedy robia politici, ktorí sa odvolávajú na kresťanstvo.

Máme sa namiesto toho pýtať, aký bol Boh Ježiša Krista. Pre akého Boha bol Ježiš ochotný obetovať svoj život na jeruzalemskej Kalvárii. Určite to nebol Boh nadvlády nad inými. Ježišov Boh, ktorý ho viedol k oslávenému stretnutiu s ním na vrchu Tábor nebol Boh, ktorého sa môžeme my ľudia zmocniť. Práve naopak, jeho krehká prítomnosť na vrchu premenenia hovorí skôr o tom, že tento Boh nás vždy odkazuje ďalej. Odkazuje nás na jeho hľadanie v živote: v druhých, v tom, čo nás presahuje.

To, čo je naozaj posvätné nikdy nemôžeme a ani nebudeme mať vo svojej moci - zahŕňa to oblak tajomstva. Práve v tom je úloha ozajstnej viery - aby nás zbavila falošnej sebaistoty, aby nás zbavila pýchy a priviedla nás vždy znovu na cestu hľadania Boha v Druhom. Hľadania Boha práve v tom, že on je vždy iný, ako je naša predstava o ňom.

To je úloha, na ktorú by sme sa mali podujat v tejto pôstnej dobe, v dobe pokánia. Nielen na samoučelné pôsty, ale máme sa vydať na cestu, ktorá nás privedie bližšie k Druhému, k životu, a nakoniec aj samých k sebe - cez Boha, cez druhých ľudí. Tým sa aj my môžeme stať v istom zmysle prostredníkmi života pre tých, ktorí sú okolo nás.

Aj nás stretnutie s Bohom vyzýva, aby sme spolu s Ním zišli do nášho bežného života a kráčali cestou skutočného kresťanstva, ktoré sa neodvoláva na slávu, ale slúži Bohu i životu.